

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **ROFIN s. r. o.**, se sídlem Kostelní 38, Praha 7, zastoupen JUDr. Markem Nespalou, advokátem se sídlem Stankovského 144, Čelákovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2015, č. j. 30 A 26/2013 – 86, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2013, č. j. DSH/1430/13, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Přeštice (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 7. 12. 2012, č. j. OSD-BOM-27799/2012. Uvedeným rozhodnutím bylo obnoveno řízení ve věci schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla tov. zn. Citroën C4 Picasso 1.6 HDI 16V, VIN: X (dále jen „předmětné vozidlo“).

V kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tento svůj návrh stěžovatel odůvodnil obecně odkazem na vše uvedené v kasační stížnosti, aniž by jej jakkoli konkrétně rozvedl. Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel dovozuje nesprávnost správních rozhodnutí i rozsudku krajského soudu ze skutečnosti, že ani správní orgány, ani správní soudy neposuzovaly existenci veřejného zájmu na obnově řízení. Poněvadž je veřejný zájem jednou z nutných podmínek pro povolení obnovy řízení, přičemž jeho existence nebyla posuzována, je irelevantní, zda byly naplněny podmínky podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy jestli vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována atd.). Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11, dostupné z <http://nalus.usoud.cz>). Účelem institutu odkladného účinku je totiž (obdobně jako u předběžného opatření) dočasně upravit právní postavení účastníků řízení. U pravomocných rozhodnutí orgánů veřejné moci (ať už se jedná o rozhodnutí správního orgánu nebo soudu) platí presumpce správnosti, a nic by tedy zpravidla nemělo stát v cestě jejich výkonu či faktickému naplňování.

Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění výše uvedených zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

První podmínkou je tedy prokázání vzniku nepoměrně větší újmy, které leží na stěžovateli. Ten musí dostatečně konkrétně onu nepoměrně větší újmu, která mu vznikne nepřiznáním odkladného účinku, vymezit. V souladu s rozhodovací činností zdejšího soudu lze za nepoměrně větší újmu považovat poměrně závažné dopady do života či existence toho, kdo se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti domáhal. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí stěžovatel dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti - kasační soud není povolán k tomu, aby za

pokračování

stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedené požadavky však stěžovatel v posuzovaném případě nesplnil. Stěžovatel totiž přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti odůvodnil toliko odkazem na argumentaci v kasační stížnosti, z níž dovodil, že výkon a jiné právní následky rozhodnutí pro něj znamenají nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, přičemž takovýto postup není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. V kasační stížnosti však stěžovatel vznik jakékoli újmy na svých právech netvrdil. Poukázal pouze na to, že se správní orgány ani správní soudy nezabývaly jednou z podmínek pro povolení obnovy řízení, tedy zda na ní byl veřejný zájem. Nutno nicméně zopakovat, že řízení o (ne)přiznání odkladného účinku nesmí žádným způsobem předjímat výsledek ve věci samé, a tudíž touto otázkou se zdejší soud nemůže v tomto stadiu řízení zabývat. Navíc ze samotné existence nebo neexistence veřejného zájmu na obnově řízení nelze dovozovat újmu na právech stěžovatele. Pouhá citace zákonného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. bez jeho odůvodnění dopadajícího na stěžovatelovu situaci nemůže být vyhodnocena jako splnění podmínky tvrzení a prokázání újmy hrozící stěžovateli výkonem kasační stížností napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k uvedenému nutno dospět k závěru, že není naplněna hned první ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. v podobě tvrzení a prokázání vzniku nepoměrně větší újmy pro stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval druhou podmínkou, tj. absencí rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu